

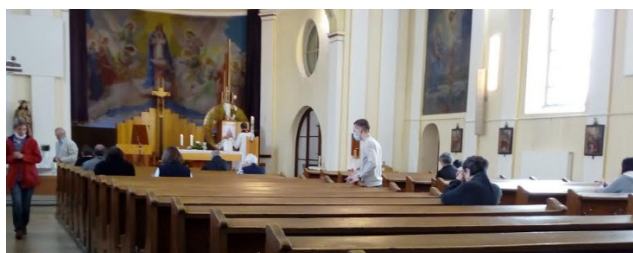

OTTHONUNK AZ EGYHÁZ

A péceli katolikus egyházközség hírlevele
Pécel, 2020. május 23. XIV. Évfolyam 12. szám

A korlátozások után

Május 18-án a korlátozások utáni első szentmise bevezetőjében Ferenc atya mindannyiunk örömeinek hangot adva az előírások betartásának fontosságát is hangsúlyozta. Ezt írásban is megerősíti:

Kedves Testvérek!

A miselátogatással kapcsolatban a következőkre hívom fel a figyelmeteket:

- Misére hozzatok magatokkal **maszkot**, melyet a mise alatt viselni kell! Az áldozáskor természetesen levesszük, és kézbe áldozunk! Ekkor is figyeljete a távolság betartására!
- A templomajtóban **fertőtlenítőszer**t helyeztünk ki, ott mindenkinek van lehetősége azt használni. Egymás érintése tilos! Egymást meghajlással köszöntjük!
- A távolságtartás érdekében a padokon elhelyezett **jelzések** mutatják, hova üljete. A ki és bevonulásnál is tartsátok be az **előírt távolságot**!
- **Perselyezés** szokásos módja még nem lehetséges, ezért a kijáratnál a mise végén dobjátok be a kosárába az adományt! Az elmúlt két hónap perselyadományának elmaradása jelentős érvágás volt a közösségnek!

Én személyesen is örülök, hogy találkozhatok veletek! Jó, hogy újra együtt lehet a közösségünk!

Ferenc atya

Köszönjük a testvéreknek a korlátozások alatt megélt tapasztalataik megosztását, melyek a személyes találkozások hiányában egységünk erősítése mellett ahhoz is hozzájárult, hogy egyre többen sajátjuknak érezhessék a hírlevelet. E hitben folytatjuk sorozatunkat.

Átadni az örömet

Engem nem nagyon zavartak meg a korlátozások olyan szempontból, hogy túl sok változást hozott volna az életembe.

Villamosmérnöknek készülök, a vizsgaidőszakhoz tartozó egyetlen nehézségem az volt, hogy a hathetes szakmai gyakorlatomat el kellett halasztani a vírus miatt, ezért kis csúszásba kerültem, emiatt később fogok végezni, de már belenyugodtam.

Kapcsolattartás terén az okozott problémát, hogy nem találkozhattam fizikailag az emberekkel. Több ifjúsági csoporthoz tartozom, de heteken keresztül csak az online kapcsolat létezett, amiből az utóbbi időben kezdett elegendő lenni.

A Műegyetemi Keresztény Közösségbe egy éve kerültem, rögtön jól éreztem köztük magam, ott ragadtam. Velük csütörtökönként szoktunk összeülni beszélgetésre.

A Galgamenti ifjúsági közösségben bojtár vagyok. Velük negyedévenként találkozunk, úgyhogy ez még nem annyira nagy kiesés, bár egy összejövetelt le kellett fűjni a járvány miatt. Egy internetes találkozás nem pótolja a **személyes együttlétet**. A Galgában ugyanis az a legjobb, hogy aki egyszer oda bemegy, rögtön mindenkivel kapcsolatot tud létesíteni, beszélgetni, mintha mindig is ismerték volna egymást.

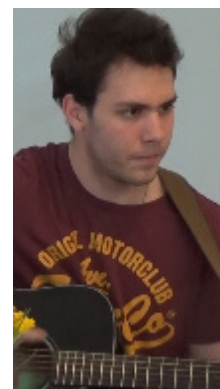
A Péceli hittan csoportban Andrea néninek szoktam segíteni a technikában, elektronikai dolgokban eligazodni. Péntekenként Virág nővér segítségével online végezzük a szemlélődő imát. Nekem ez most **a lehető legjobb**, mert épp a korlátozások előtt hirdettek hasonlót az MKK-ban. Minden nap egy kiválasztott szentírási rész alapján szemlélődtünk.

A húsvéti ünnep elég nagy hiányérzetet adott. Én ugyanis a feltámadási körmenetre vágyom leginkább, most nagyon nagy űrt hagyott az elmaradása. Bár több közvetítést is megnéztem, de épp a lényege veszett el, mert nem lehettem azok között, akik velem együtt örülnek a feltámadásnak. Számomra a **közösségi élmény** a legjobb benne!

Egy darabig könnyű volt belenyugodni, hogy csak online misén vehetek részt, amiket leginkább a Duna Tv-n néztem, de már nagyon vágytam egy élő, személyes misére!

Egyébként a télen indult „**Gitársuli**” keretében elég sokat gitározok. Örülök a lehetőségnek, hogy most nem magamtól jövök rá dolgokra, hanem hozzáértő ember tanít. Persze ez is online történik. Tavaly nyáron egyedül kezdtem el próbálgatni, de amikor hallottam a Ferenc atya ötletéről, azonnal **meghívottnak éreztem magam**, lelkesített a lehetőség, és vágyom rá, hogy szentmisén mi adjuk a zenei szolgálatot.

Még sokat kell fejlődnöm, mert nem tudom összehozni, hogy gitározás közben énekeljek is, annyira figyelem a mozdulatokat. Fejemben megy az ének, de még hiányzik a magával ragadó érzés, amire vágyom, és bízom benne, hogy közösségben gitározva mielőbb rátalálok. A DÚR könyv alapján haladunk, érzem az eredményét a sok gyakorlásnak, és bízom benne, hogy azokban a testvérekben is megvan a vágy a kapcsolódásra, akik most nem kezdtek bele a tanulásba. Elég vegyes korosztályból tevődik össze a csoport, húsznál többen vagyunk, mindannyian lelkesedünk. Jó lenne, ha megvalósulna a szentmisén való gitáros szolgálat. Most leginkább az visz előre, hogy **átadhassam** azt **az örömet**, amit nekem ad a gitározás.

Barta Ádám

Jézusból töltekezve

Amikor meghallottam a korlátozások bevezetését, mély **fájdalom és szomorúság** költözött belém, el sem tudtam képzelni, mi lesz velem szentmise nélkül. Szinte napi áldozó vagyok, nagyon fontos szerepe van életemben az Oltáriszentségnek. Emellett a szent cselekménynek és a közösségben való létnek is, barátaim is a hittestvérek köréből valók. Velük tudtam tartani a kapcsolatot, ami nekem mindvégig sokat jelentett. Bár a személyes találkozások meglazultak, de a telefon, internet mégis életben tartotta a barátságot.

Először szó szerint értettem, hogy nincsenek nyitva a templomok, de Ferenc atyával egyeztetve a szokásos keddi esti, fél 9-től és csütörtöki, fél 8-tól tartott szentségimádási időre kinyithattuk. Majd a csütörtöki egész napos szentségimádás megszervezése is sokat javított a lelkiállapotomon, **feltöltött erővel és reménnyel**. Életem középpontja az Oltáriszentségben velünk lévő Jézus, elképzelhetetlennek tartottam a Belőle való töltekezést anélkül, hogy nem vagyok Mellette fizikailag.

Persze, tudom, hogy az Egyház utasításait be kell tartani, és elfogadom, hogy nekünk, keresztényeknek elől kell járnunk a példamutatásban és engedelmisségben, de mindig volt bennem egy kis fájdalom. Amikor megtudtam, hogy hétfőtől újra lehetnek szentmisék, nagy felszabadultságot és örömet éreztem, eltörpültek általuk az átélt nehézségek.

A közvetített miséket leginkább az Apostol Tv-n keresztül néztem, szentségimádási órákon is részt vettem, ami a helyi szentségimádási alkalmak mellett erősítették a lelkemet.

Az viszont pozitívum, hogy a korlátozások miatt több időt tudtam fordítani imádságra, mert nem jártam dolgozni. Ezek az imádságok általános hálaadásból, dicsőítésből, Isten felé fordulásból álltak. Jó elgondolkodni Isten jelenlétében az élet folyásáról, kapcsolatokról, viszonyulásokról, sebezhetőségünkről. A tudat, hogy Isten mindent a kezében tart, nekem nagyon sokat jelent, s még inkább arra ösztönzött, hogy csakis **Őhozzá ragaszkodjak**, és bízzak Benne a végsőkig.

Legnagyobb ünnepünk, a húsvét elég nehéz volt számomra. Az Úr feltámadása **közösségi élmény**, egyedül ülve a Tv képernyője előtt ezt nem lehet úgy megélni, hiába bennem van ennek a ténynek a tudata. Végül a meggyőződésem, hogy Isten nemcsak velem van, hanem az egész emberiséggel, mindenén átsegített. Órá maximálisan **rábízhatom az életemet** a nehézségek idején is. Főként akkor! Másokat is erre biztatok, azt szeretném, ha mindenki rátalálna.

Lovász László

Szent Rita tisztelet

Szent Rita a férjemen és édesanyámon keresztül lépett be az életembe.

Egy időben nagyon sokat helyettesítettem a pesti Szent József templomban, ahol Szent Rita ereklyét őriznek, s rendszeresen szoktak tiszteletére ájtatosságot tartani. Egyszer megkértek ennek a vezetésére. A férjem is velem volt, s őt nagyon megérintette az ima és Szent Rita lelkisége. Vásárolt Szent Rita füzeteket, naponta mondani kezdte a rózsafüzérét és az imádságokat. A csütörtöki napokat neki ajánlotta, mert az az ő napja.

Amikor a férjem meghalt, s a gyerekekkel próbáltuk egymást vigasztalva elfogadni a veszteséget, egyikük megszólalt: Anya, csütörtök van! Nem lehetséges, hogy apa azért ma halt meg, mert **Szent Rita fogadta őt**, Szent Rita akarta, hogy így legyen? Ahogy ezen gondolkodtunk, beszélgettünk róla, mindnyájunknak nagy **vigaszt** jelentett.

Közben én is olvasni kezdtem Szent Rita életét, és mikor megtudtam róla, hogy ikergyermekai voltak, s mivel nekem is ikreim születtek elsőként, mind közelebb kerültem hozzá.

Férjem buzgó Szent Rita tisztelete előtt nem tűnt fel számomra, pedig azelőtt is tudtam, hogy a harmadrendi ferences édesanyám **rendi neve Rita** volt. Édesanyámnak Dunakeszin volt egy kedves templomba járó barátnője, aki egyszer sírdogálva elmondta neki, hogy nagyon nagy baj van a családjában, bár nem részletezte. Akkor édesanyám tanácsára Szent Ritához kezdett fohászolni, hisz Szent Rita a **lehetetlennek látszó dolgok védőszentje**, s hamarosan megoldódtak a nehézségei. Én csak az anyukám temetése után tudtam meg ezt a történetet, s azzal az asszonnyal azóta is tartjuk a kapcsolatot. Így lettem én is Szent Rita tisztelője, rendszeresen

fohászodom hozzá. Hálás vagyok a kórustagoknak, kik szívesen csatlakoztak kezdeményezésemhez, hogy templomunkban, az Oltáriszentség előtt imádkozzunk és énekeljünk a tiszteletére Szent Rita napjának előestéjén, május 21-én. **Kiss Zsuzsa**

Szent Rita nyomában

Nagynénémrel szeretünk zárandoklatokra járni. Két évvel ezelőtt a Via Sacra Zárandok Utazási Iroda szervezésében Pio atya zárandoklatra indultunk P. Kercza Asztrik OFM vezetésével. A zárandoklat során több más kegyhelyet érintettünk, így jutottunk el Casciába, a **Szent Rita zárandokhelyre** is, ahol szerzetesként élt.

Ez egy gyönyörű helyen lévő dombra települt középkori városka, melynek Szent Rita oltalma alatt álló templomában üvegkoporsóban őrzik a Szent sértetlenül maradt holttestét.

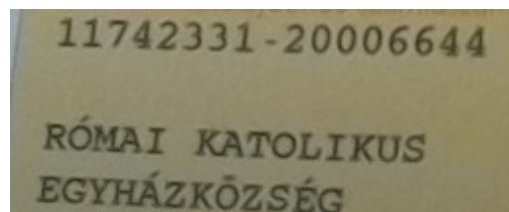
Meglepett, milyen zárandokbarát helyre kerültünk, mert a magasba való feljutáshoz hosszú mozgólépcsők segítettek hozzá a látogatókat. Az atya a templom egyik mellékhajójában mutatott be szentmisét, majd leróhattuk tiszteletünket a koporsó közelében. Hozzá közel egy fém botocskát is láthattunk, melyről azt állítják, maga Szent Rita használta, amit meg is érinthettünk. Mellette egy mostani rendtársa minden látogatót egy rózsaszirmmal ajándékozott meg. Amikor én kerültem sorra, kedvesen rám mosolygott, s szirm helyett egy kis rózsafejet kaptam. Ezt megszáritva azóta is kedves emlékként őrzöm.

A kolostorba is ellátogattunk, aminek belső udvarából leginkább egy magasra futtatott szőlő emlékét őrzöm. A hagyomány szerint kiszáradt szőlőtőként kivágásra várt, amikor Szent Rita csodálatos módon való odakerülésekor kihajtott, s az azóta eltelt évszázadokban **folymatosan terem.**

Ami még erről a helyről megmaradt bennem, az egy keresztet ábrázoló freskó, mely előtt imádkozva kapta Szent Rita a **homlokstigmát**. Ez azért lepett meg, mert mindig egy feszület előtt ábrázolják őt a stigmatizálás pillanatában. **Csokonay Anna**

- Tájékoztatjuk a kedves Testvéreket, hogy **Templomunk csütörtökönként 8-21 óra között nyitva áll.** Ez idő alatt betérhetünk az Oltáriszentségben köztünk lévő Jézushoz.
- Egyházközségünk zökkenőmentes működéséhez nélkülözhetetlen a hívek anyagi támogatása. A perselyadományok mellett ennek legegyszerűbb módja a bankszámlára való utalás, melynek számlaszáma ----->

KIADJA A MAGYAROK NAGYASSZONYA RÓMAI KATOLIKUS EGYHÁZKÖZSÉG,
PÉCEL.

Szerkeszti a plébános engedélyével: Csokonay Anna, Kurczina Terézia SJC, Varga Ili.
Az újságba szánt írásokat a következő e-mail címre várjuk: plebania.otthonunk@gmail.com
Az írások tartalmáért a szerző nevével vállalja a felelősséget!